

svoji filiálku — posuzováno co do hospodářského výsledku. Představíme-li si pak případ, tím častější v zemích s pojišťovníctvím ve srovnání s cizinou ne tak vyspělým, že zajistitelé jsou v cizině a že obligatorní kvota zajišťovací sama o sobě bez ohledu na část fakultativně zajištěnou činívá již 50%, 70/0, někdy dokonce i celých 100/0, shledáme, že ústav takový jest spíše filiálkou zahraničních ústavů než ústavem skutečně domácím. Rozlišování mezi ústavy domácími a zahraničními nemá tedy toho dalekosáhlého významu hospodářského, jaký se mu snad někdy přikládá. S hlediska národohospodářského jest rozhodno, zda ten který ústav více z ciziny přijímá, než jí dává. A řádnou organisací zajišťování bylo by možno v tomto směru velice mnoho učiniti.

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Označení místa platebního v „advokátní kanceláři“, § 902, 914 a 915 obč. z.

Advokát Dr. B. jako právní zástupce žalobcův vyzval dopisem žalovaného, aby v jeho (advokátově) kanceláři složil pro žalobce 600 K. Žalovaný tak učinil, nezastihnuv však advokáta v kanceláři, zaplatil dluh do rukou jeho písařky, která však peníze svému šéfovi neodevzdala.

Žalobě na opětné zaplacení 600 K první soud vyhověl, hledě zejména k tomu, že neuznal placení písařce za rovno placení žalobci, poněvadž jediným zmocněncem žalobcovým byl Dr. B. sám a z okolností, že písařka byla zaměstnána v kanceláři Dra. B., nelze odvozovati plnou moc jí snad mlčky danou. Tomu nenasvědčovalo ani vyzvání v upomínce, aby žalovaný zaplatil v kanceláři Dra. B., neboť jest pouze označením místa platebního. Žalovaný měl platiti proto s účinkem pro žalobce jedině Dru. B. a nikoli bez jakýchkoli průkazů jeho 18leté písařce nebo mohl v nepřítomnosti Dra. B. zaslat obnos poštou nebo vyčkati jeho návratu.

K o d v o l á n í žalované byla žaloba zamítnuta z těchto důvodů: Právnímu názoru soudu I. stolice, že zaplacení 600 K v kanceláři Dra. B. písařce jeho není placením žalobci, poněvadž se nestalo osobě k přijetí peněz oprávněné, nelze přisvědčiti. Zrušení závazku dle § 1424 obč. z. nastane jen tenkrát, zaplatí-li dlužník dluh buď věřiteli nebo jeho plnomocníku ku přijetí dluhu způsobi-

lému. Plnomocníkem takovým byl, jak soud I. stolice správně uvádí, právní zástupce žalobcův Dr. B. Plnomocník tento sám si určil, jak dluh ten má býti zaplacen, zaslal totiž žalovanému upomínku s vyzváním, aby dlužných 600 K zaplatil v jeho (Dra. B.) kanceláři. Dle obsahu upomínky té neměl žalovaný platiti dlužný obnos ani žalobci samotnému ani jeho plnomocníku, nýbrž měl pro žalobce zaplatiti obnos v kanceláři právního zástupce žalobcova. Pakli právní zástupce žalobcův ve vyzvání onom ani neuvedl, že jen jemu samotnému v kanceláři se má platiti nebo jiné k přijetí peněz oprávněné osobě, ani jiným způsobem žalovaného, pokud se týče osobu jím poslanou na to neupozornil, pak žalovaný dle upomínky té byl oprávněn dlužný obnos Dru. B. jako plnomocníku žalobcova k rukám jeho zřízence v jeho kanceláři zaplatiti (§ 902, 914 a 915 obč. z.) Zaplacením 600 K v kanceláři Dra. B. jeho písaře zaplatil žalovaný dluh Dru. B. jako plnomocníku žalobcova ku přijetí dluhu způsobitelnému a závazek žalovaného placením tím dle § 1424 obč. z. pominul.

Dovolání žalobcova nejvyšší soud nevyhověl, odůvodniv své rozhodnutí takto: Souhlasiti dlužno s vývody odvolacího soudu, že se žalovaný svého závazku zprostil, zaplativ dlužný obnos pro žalobce v kanceláři žalobcova zmocněnce, tedy způsobem, který mu tento zmocněnec sám určil. Bylo-li vůlí tohoto, aby mu žalovaný platil do vlastních rukou, měl tuto vůli ve svém vyzvání určitě projevit. Neurčitost tohoto projevu nemůže býti na úkor žalovaného, jemuž ve vyzvání nebylo naznačeno, komu v kanceláři má platiti, a jenž neměl důvodu k domněnce, že osoba zaměstnaná v kanceláři, kde měl dle vyzvání platiti, není ku přijetí peněz oprávněna.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 16. listopadu 1920 č. j. Rv I 545/20-1. _____

Dr. Jan Baxa.

Nárok rozloučené manželky o zvýšení alimentů jest nárokem ryze majetkoprávním. Žalovati nelze u soudu dle § 76 J. N., nýbrž u soudu obecného.

Kontumačním rozsudkem kraj. s. v Hr. Kr. ze dne 27. června 1918 č. j. Cg II 70/18 bylo manželství sporných stran rozvedeno od stolu a lože z viny žalovaného a žalovaný odsouzen k placení výživného manželce měsíčně 200 K. Usnesením téhož soudu ze dne 24. ledna 1920 č. j. Nc I 179/19-6 bylo manželství toto rozloučeno z viny žalovaného. Proti manželci, jenž mezitím přeložil své bydliště do Karlína, podala manželka dne 9. února